

„Спи ми, Боянчо, спи,
Поспи си сладичекъ сънь,
Дѣца, кои не спатъ,
Сивъ влѣкъ ги чака на вѣнь...“

— А, ха, тази баба била наша приятелка! — безъ малко щѣлъ да извика зарадваниятъ влѣкъ, и почналъ да се пооблизва. Но се въздържалъ и почналъ да слуша по-нататъкъ. А бабата пѣла:

„Я излѣзъ, вълчо, откъмъ рѣчица,
Хвани Боянча за ржчица,
Заведи го въ горица!...“

— Да, да, да! прошепналъ вълкътъ. — Тѣй, бабо, тѣй! „Покрай рѣчица въ селцето, Боянча за ржчица, па хайде въ горица... Да. — Въ зелената гора, между шубрацитѣ, та да е всичко скрито — покрито! Ехъ, че ми си умница, бабо! А пъкъ азъ да не те зная до сега!...“

Като изпѣла горнитѣ думи, бабата положила дѣтето въ люлката. То вече било заспало. Бабата сжщо легнала да спи на своята постелка.

— Чакай да я извикамъ, додѣто още не е заспала, си казалъ вълкътъ, влѣзълъ въ двора и почукалъ на вратата...

Бабата станала, отворила вратата и що да види... — вълкътъ на срѣща ѝ. Тя се разтреперила отъ страхъ и замръзнала на мѣстото си.

Но вълкътъ любезно ѝ проговорилъ:

— Чухъ, миличка бабо, твоята пѣсенчица. Хубава, забавна пѣсень... И наистина, право думашъ въ пѣсеньта си, бабо. Азъ мога да ти умиря и прѣспя твоя плачлю за една минута...

Въ това врѣме бабата се посъвзела, клопнала вратата и грабнала брадвата и ядосано казала:

— Азъ ще ти дамъ да разберешъ, разбойнико.